

PROLOOG

Tjumen, Siberië

Om vijf over één in de nacht liep de Amerikaan de Anatoli binnen. Hij bleef bij de deur staan en wierp een blik in het rond voordat hij op zijn vaste plek aan het eind van de bar ging zitten.

Hij wist dat de warmte van de open haard hem goed zou doen als de gevoelloosheid eenmaal uit zijn gezicht was verdwenen. Er waren vandaag geen nachtbrakers en dat kwam goed uit. De barkeeper ving zijn blik op en knikte dat hij zo zou komen met zijn gebruikelijke bestelling. Dat gaf hem tijd om zijn buitenkleding uit te trekken en het zich gemakkelijk te maken.

Hij trok eerst zijn dikke handschoenen uit en zette toen zijn hoofddekse af, een grote, met wol gevoerde pelsjagersmuts met flappen over de oren. Hij legde de handschoenen en de pet naast zich op de bank en knoopte toen zijn dikke, gewatteerde jas open. Hij hees het zware kledingstuk van zijn schouders en liet het op de bank vallen. Ten slotte trok hij zijn trui uit en liet de warmte van het vuur doordringen in zijn ledematen.

Het was niet de kou die je de das omdeed, dacht hij vaak. Niet rechtstreeks. De kou was te harden, als je je erop voorbereidde. Het was die voortdurende voorbereiding die je afmatte, de voorzorgsmaatregelen, het gedoe, het zorgvuldige aantrekken en afpellen van lagen kleding om alleen maar te kunnen overleven en functioneren in deze omgeving in deze tijd van het jaar. De constante oplettendheid die nodig was om gewoon maar te bestaan.

Een paar avonden geleden had hij op een van de lokale tv-zenders een documentaire gezien over de ruimtewedloop. Door Sovjetogen gezien natuurlijk, met meer aandacht voor Gagarin en Teresjkova dan voor Glenn en Armstrong, maar sommige dingen waren universeel. Hij meende enigszins te weten hoe het was om astronaut te zijn, je voor te bereiden om ergens te zijn waar menselijke wezens niet thuishoorden. Op een late avond begin december was het moeilijk niet tot de conclusie te komen dat Tjumen aan die lijst moest worden toegevoegd.

De barkeeper was eindelijk toegekomen aan het tappen van een glas bier toen de deur openging en een kille windvlaag binnenliet. Hij keek op en zag twee mensen binnenkomen. Twee mannen, voor zover dat uit hun winterkleding op te maken was, tamelijk lang. Ze droegen even dikke mutsen en jassen als hijzelf. Verder was het onmogelijk iets over hen te zeggen – leeftijd, gewicht, ras zelfs – tot ze zich openbaarden.

De barkeeper stommelde op hem af en negeerde de nieuwkomers. Het was een gespierde Armeniër in een gewatteerd ruitjeshemd met tatoeages in zijn nek en op zijn handen. Hij zag eruit als een zij spek met een sik. De barkeeper zette het glas voor hem neer en de Amerikaan knikte.

'Spasibo,' zei hij bij wijze van dank.

Hij keek heimelijk naar de twee nieuwkomers. Ze hadden ogenschijnlijk niets verdachts. Waarschijnlijk gewoon plaatselijke bewoners, na afloop van hun ploegendienst in een van de naburige fabrieken. Ze hadden niet eens zijn kant op gekeken. Maar het was de moeite waard zijn ogen toch maar open te houden. Daarom ging hij altijd op deze plek zitten, waar hij onbelemmerd uitzicht had op de deur. Oplettenheid. Leven naargelang de omstandigheden.

Hij nam een slok bier en trok een gezicht toen hij zich voor de honderdste keer herinnerde hoezeer hij thuis miste. Of überhaupt elke plek die niet hier was, wat dat betreft. Tjumen was niet zo erg geweest toen hij er in de zomer was aangekomen, toen het betrekkelijk warm was. De klus betaalde goed en het contract

gold voor onbepaalde tijd. Het was geen moeilijke opdracht: wat beveiliging, wat onderzoek, af en toe de noodzaak tot niet al te grof geweld. Het soort werk dat hij in zijn slaap kon doen.

De twee mannen waren bijna klaar met het lastige karwei van het uittrekken van hun buitenkleding en hij zag dat ze alle twee blank waren, jong en in goede conditie. Zijn innerlijke waarschuwingssysteem waardeerde hen enkele tandjes hoger. Het had geen zin je ogen open te houden, altijd een plek te kiezen met uitzicht op de deur, als je niet elke potentiële dreiging evalueerde. Hij hanteerde een schaal van één tot tien en deelde iedereen met wie hij in aanraking kwam in volgens die schaal. Die twee gaven geen aanleiding tot overmatige bezorgdheid, tot nu toe. Ze waren nu opgeklommen tot een drie op die schaal. Ze waren bijna zeker niets meer dan ze leken te zijn. Hij registreerde elke maand enkele gevallen van een drie of een vier.

Hij nam nog een slok en keek op naar de tv die aan de muur hing, afgestemd op Russia Today. Al het nieuws dat geschikt is voor uitzending. Al het nieuws in elk geval dat Poetin uitgezonden wilde hebben. Ze deden verslag van een treinongeluk in Moskou, maar hij besteedde er niet echt aandacht aan. Hij concentreerde zich op het gadeslaan van de twee mannen vanuit zijn ooghoek. Als ze hem hadden opgemerkt, lieten ze dat niet blijken. De ene keek naar de tv, de ander probeerde de barkeeper te wenken, die hen weloverwogen liet wachten terwijl hij een glas afdroogde. De Amerikaan was een paar keer eerder hier geweest en het was hem opgevallen dat de barkeeper nooit zo ijverig glazen afdroogde als wanneer er een klant wachtte.

Maar toen haalde een van de mannen iets uit zijn zak. Het was een grote zilveren heupfles. De man verschoof zijn muts op de tafel om zijn actie voor de barkeeper te verbergen en zette de heupfles er toen onder een uitgekiende hoek achter. Een hoek die het hem mogelijk maakte positie van de Amerikaan in de weerspiegeling in de gaten te houden zonder hem ooit rechtstreeks aan te kijken. Een oude truc. Of was het gewoon toeval?

Vijf op de schaal.

Hij draaide weg van de televisie. Hij zocht in zijn zak en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Het was een primitieve oude Nokia. Toetsen in plaats van een aanraakscherm, geen internet, geen ingebouwde gps. Hij keek op het scherm en toen naar de deur, alsof hij op een verlate drinkpartner wachtte. Hij liet zijn blik even op de twee mannen rusten, die geen van beiden zijn kant op keken. Ze waren gekleed als elke andere man tussen de twintig en de zestig die hij deze bar had zien binnenkomen: spijkerbroek, werkoverhemd, zware kistjes. Nee... niet helemaal hetzelfde. Hij waagde opnieuw een blik op de schoenen. Ze droegen allebei hetzelfde soort schoeisel, maar het leek in niets op wat de plaatselijke arbeiders droegen. Deze schoenen waren duur.

De Amerikaan nam niet de moeite ze nog wat hoger in te schalen. Hij legde gewoon een biljet van vijfhonderd roebel op tafel naast zijn nog niet lege bierglas, stond op en trok zijn jas aan. Hij liet de trui op de bank liggen, pakte zijn handschoenen en zijn muts en beende naar de deur. Toen hij zijn hand op de klink legde hoorde hij achter zich een stem.

'Tovaritsj.'

Het was een van de twee mannen. Hij negeerde het.

'Pak je goed in,' riep dezelfde man in het Russisch. 'Het is koud buiten.'

Hij negeerde de waarschuwing en noteerde daarbij dat het accent van de man bijna perfect was. Bijna.

De subarctische kou trof hem als iets tastbaars zodra hij het donker in stapte en teisterde de blote huid van zijn handen en zijn gezicht.

De jeep stond twintig meter verderop, aan de overkant van de straat. Hij stak schuin over en zocht in zijn jaszak naar de sleutels, die hij in de kou amper kon vasthouden. Hij slaagde erin de afstandsbediening van het slot te activeren en waagde een blik achterom naar de bar terwijl zijn hand de deurkruk vond.

De twee mannen stonden in de deuropening. Ze hadden de tijd

genomen om zich weer fatsoenlijk aan te kleden en hadden dus geen haast, maar vergissen was nu uitgesloten. Ze hadden belangstelling voor hem.

Hij opende het portier van de jeep en stapte in. Hij slaakte een zucht van opluchting toen de motor grommend tot leven kwam toen hij de contactsleutel omdraaide. Als de temperatuur daalde tot onder de min twintig was het maar de vraag of de auto wilde starten. Hij had hem al enkele keren in de steek gelaten. Gelukkig was dit niet een van die keren.

Hij schakelde de ruitenwissers in, blij dat de laag ijzel op de voorruit geen tijd had gehad om hard te worden. Hij draaide de weg op en reed zo snel als hij durfde in de sneeuw, en af en toe wierp hij een blik in de achteruitkijkspiegel terwijl de bar en de twee mannen uit het gezicht verdwenen.

Hij bleef zo'n anderhalve kilometer op de hoofdweg en sloeg toen rechts af een zijstraat in. Zijn appartement was vlakbij, maar hij wilde er niet naartoe gaan voordat hij zeker wist dat hij niet werd gevolgd. Hij kon het niet riskeren dat hij ze naar Nika leidde.

En wie waren ze precies? Als hij veel geluk had waren het gewoon gangsters. Handlangers van een rivaal van zijn huidige opdrachtgever die een deel van diens verdediging probeerden te elimineren. Als hij pech had...

Hij keek in de spiegel en zag koplampen die hem inhaalden. Ze hadden een opvallende vorm, als afgeplatte driehoeken.

Het probleem met achtervolgers afschudden in dit stadje was de manier waarop Tjumen werd doorsneden door twee rivieren en de trans-Siberische Spoorlijn, die geïsoleerde zones creëerden en de mogelijkheden om je over de weg te verplaatsen sterk beperkten. Hij draaide aan het stuur en sloeg onmiddellijk links af, gevolgd door een scherpe bocht naar rechts naar een zo smalle steeg dat er amper plaats was voor de buitenspiegels. Hij nam de eerstvolgende straat en stak de brug over de Tura over, die hem naar de E22 bracht, die naar het westen leidde en de stad uit. Zijn

blik flitste heen en weer tussen de weg en de spiegel terwijl hij gas gaf.

Er kwam een auto uit de steeg achter hem. Dezelfde trapeziumvormige koplampen, als de starre ogen van een draak.

Shit.

Het waren geen plaatselijke gangsters. Zij waren het.

Een idee trof hem als een stomp in zijn maag. Ze hadden makkelijk een tracker aan zijn jeep kunnen hangen terwijl hij in de bar was. Dat zou verklaren waarom ze zo weinig haast hadden gehad. Verdomme, wie weet hadden ze hem al de hele dag gevolgd, of langer.

Het was vijf jaar geleden. Waarom nu?

Hij kon onmogelijk teruggaan naar zijn appartement. Niet nu, niet in deze auto. Maar het moest. Want in het appartement, achter een valse muur, was het enige ter wereld wat hem kon beschermen tegen wat hem te wachten stond.

Of misschien was dat niet zo. Als ze nu achter hem aan kwamen, na al die jaren, kon niets hem misschien nog redden.

De gebouwen aan weerszijden van de weg werden lager en stonden verder uiteen naarmate hij de stadsgrens naderde. Hij kon hen niet naar Nika leiden. Hij hoopte dat ze niet al van haar wisten. De enige mogelijkheid die hij had was proberen hen af te schudden in de bevroren wildernis buiten de stad en dan op de een of andere manier omdraaien en verdwijnen. Maar waarheen verdwijnen? Tjumen leek al het eind van de wereld; als ze hem h er konden vinden...

Hoe dan ook, dacht hij, terugkerend naar het directe gevaar, ze afschudden zou niet genoeg zijn.

Hij stak zijn vrije hand uit, opende het dashboardkastje en haalde er een compacte, in twee lappen gewikkelde Smith & Wesson Governor-revolver uit, geladen met zes .45-patronen. Hij schudde het wapen uit de lappen en legde het op de passagiersstoel.

Hij drukte het gaspedaal ietsje dieper in toen hij het tankstation passeerde dat de laatste buitenpost was aan de westkant van de

stad. De E22 strekte zich voor hem uit. Hij werd aan weerszijden omringd door bevroren, besneeuwde velden. De stad leek al ver achter hem te liggen. Er waren kleine woninkjes en hier en daar de verlaten akkers van voormalige Sovjet-kolchozen, waaronder een die hij kende, een eindje van de weg een kilometer of zes van de stad. Hij nam aan dat hij de plek op de een of andere manier had onthouden voor een situatie zoals deze. Het was net als de kou, dacht hij. Er was geen moment dat je er geen plannen omheen bouwde, al was het maar onbewust.

De koplampen van de andere auto volgden hem op een paar honderd meter afstand op de rechte weg, iets langzamer dan hijzelf. Ze hoefden niet sneller. Ze hadden alle tijd van de wereld.

Iets verderop daalde de weg. Hij wierp een korte blik op de matzwarte revolver op de passagiersstoel en gaf iets meer gas toen hij de helling naderde.

De lichten in de spiegel verdwenen toen hij de helling afdaalde en hij zag de afslag naar de boerderij vijftig meter verderop aan zijn rechterhand. Hij probeerde niet hen af te schudden. Zelfs als ze geen tracker onder de jeep hadden gehangen, zou het zonneklaar zijn dat hij was afgeslagen, en waar. Maar hij hoefde hen ook niet af te schudden. Hij moest alleen wat tijd winnen.

Hij remde af voor de zijweg en voelde de zware banden even wegglijden toen hij de bocht nam. Vóór hem stond een groepje schuren en donkere boerderijgebouwen. Hij kende deze plek meer door zijn herinnering eraan dan van zien. De donkere gebouwen kwamen over als een kleine onregelmatigheid die de rechte streep van de lucht aan de horizon licht verstoorde. Hij stopte naast een van de gebouwen en stapte uit. Hij liet de motor draaien en de lichten branden. Hij smet het portier dicht en rende naar de achterkant van het gebouw. Hij herinnerde zich onmiddellijk dat hij zijn muts en zijn handschoenen in de jeep had laten liggen. Maakte niet uit. De handschoenen waren toch te dik om zijn vinger door de trekkerbeugel te wurmen en accuraat te schieten, en trouwens, hij zou geen kans krijgen om dood te vrie-

zen. Hij zou weldra ofwel weer in de jeep zitten met de verwarming voluit open of hij zou zich niet druk meer hoeven maken om de kou. Hij hoorde het geluid van de versnellingsbak toen de andere auto op zijn gemak de hoofdweg verliet en dichterbij kwam.

Hij schuifelde naar de andere kant van de schuur zodat hij, diep gebukt, de oprit in de gaten kon houden. Hij vroeg zich af of deze gebouwen zo verlaten waren als ze eruitzagen en kwam tot de slotsom dat ze dat waarschijnlijk waren, aangezien er geen teken van leven was geweest toen hij kwam aanrijden. Deze kant van de schuur was blootgesteld aan de volle kracht van de wind, en de temperatuur, waarvan hij had gedacht dat die niet lager kon worden, daalde nog meer. Was vast vijftientig onder nul. Zijn handen en zijn gezicht waren al compleet gevoelloos. Hij zou erop moeten vertrouwen dat de gewrichten in zijn vingers zouden doen waartoe zijn brein opdracht gaf, hoewel hij ze niet voelde bewegen. Gelukkig had hij zijn jas aan.

Ten slotte verschenen zijn achtervolgers en stopten soepeltjes een eindje achter de jeep. Ze reden in een zilverkleurige Mitsubishi Outlander. Een beetje te nieuw en te glimmend om niet op te vallen, net als de schoenen. Hij hoopte dat ze zouden denken dat hij nog in zijn auto zat, maar hij wist dat ze voorzichtig zouden zijn. De twee mannen uit de bar stapten uit de Mitsubishi en trokken hun wapen. In het schijnsel van de koplampen zag hij dat ze lichtgewicht gevechtshandschoenen droegen. Hij wou dat hij ook zo goed voorbereid was geweest.

Ze bleven even dicht bij hun voertuig staan, deden alles volgens het boekje en checkten de omgeving. Ze wisten uiteraard dat hij hier ergens was, maar niet of hij in de jeep zat of zich in een van de boerderijgebouwen had verstopt. Hij had deze plek uitgekozen omdat er enkele potentiële schuilplaatsen waren. Drie of vier plekken waar hij kon zijn, maar slechts twee mannen om die plaatsen te checken.

Ze zagen er in hun winterkleding precies hetzelfde uit. De man

die aan de bestuurderskant was uitgestapt knikte naar zijn partner, een zwijskend teken. Hij liep met zijn pistool voor zich uit naar de jeep terwijl de ander de omringende gebouwen met soepele, afwisselende bewegingen bestreek. Onregelmatig, niet meer dan een paar seconden in elke richting.

Tijd om het erop te wagen.

Hij kwam uit dekking net op het moment dat de tweede man zich omdraaide. Hij hief zijn revolver en schoot, met de bedoeling hem uit te schakelen met een schot door zijn hoofd. Het wapen sloeg terug. Door de kou voelde hij het amper. De man ging neer, maar het leek erop dat hij hem niet in zijn hoofd had geraakt; misschien niet meer dan een schampschot in zijn schouder.

Geen tijd voor bevestiging. Hij draaide zich om, net toen de andere man die naar de jeep liep zich omdraaide en zich daarbij op één knie liet vallen. Hij was erop voorbereid en mikte laag toen hij de trekker opnieuw twee keer overhaalde. Ditmaal was het raak, twee .45-kogels midden in zijn voorhoofd. De man viel neer.

Hij wilde zich weer omdraaien naar de eerste die hij had omgelegd, maar hij was te laat.

Hij registreerde de mondingsvlam uit de richting van de languit liggende man voordat hij de kogel voelde. Geen pijn, alleen een scherpe steek laag in zijn rechterzij. Hij ging door, haalde de trekker telkens weer over en schoot zijn laatste drie kogels in de man op de grond.

Hij liet de revolver vallen en knoopte het middengedeelte van zijn jas los, met vingers die te verdoofd waren om de klus naar behoren te klaren. Hij stak zijn hand naar binnen en voelde de scheur in zijn kleren en de wond zelf. Hij hoefde hem niet te zien om te weten hoe ernstig het was. Dat bleek wel uit de hoeveelheid bloed die over zijn vingers stroomde. Hij drukte de wond dicht met zijn linkerhand en keerde terug naar de jeep, terwijl hij zich afvroeg of hij de rit naar het ziekenhuis zou overleven.

En toen begonnen zijn problemen pas echt.

In de verte hoorde hij het vertrouwde geluid van nog een auto die langzaam de bocht nam. Hij keek naar de doorgaande weg en zag de koplampen van nog twee auto's die afsloegen naar de oprijlaan. Opvallende trapeziumvormige koplampen.

Hij drukte op de wond en rende zo snel hij kon naar de open velden. Hij dacht niet langer na. Hij wist slechts dat hij niet kon blijven om te vechten, ongewapend en gewond. Misschien had hij net genoeg tijd om te vluchten, met een grote boog naar de doorgaande weg te lopen terwijl ze hem zochten. Misschien zou hij geluk hebben en zou er een auto stoppen voordat hij doodvroor.

De sneeuw was poederachtig onder zijn voeten en belemmerde zijn toch al wankele stappen. Hij vroeg zich af of hij een bloedspoor achterliet, maar was te zwak om het te checken. Als hij stopte om achterom te kijken zou hij misschien nooit meer in beweging kunnen komen. Zijn ademhaling werd moeizamer en de vrieslucht teisterde zijn longen toen hij ze volzoog. Zijn bloed gonsde in zijn hoofd. Hij wist dat zijn hart sneller klopte, wat slecht nieuws was qua bloedverlies. Maar als hij in beweging kon blijven zou hij het misschien redden.

Toen hoorde hij de honden.

Koortsachtig blaffen, het snelle roffelen van poten op de sneeuw. Hij draaide zich om toen de twee zwarte dobermanns hem snel inhaalden. De grootste sprong als eerste en legde hem moeiteloos om. Kaken sloten zich om zijn polsen, een seconde later gevolgd door twee andere om zijn enkel. Ook nu voelde hij niet echt pijn, alleen druk.

Toen verloor hij alle besef van tijd, lag languit in de sneeuw, staarde omhoog naar de zwarte lucht en luisterde naar het diepe grommen van de honden. Het kon een paar seconden of tien minuten later zijn geweest toen hij de stem hoorde. Ditmaal een Engelstalige.

'Je hebt goed gerend. Maar nu is het voorbij.'

De bron van de stem verscheen boven hem. Net als zijn voor-

gangsters droeg hij een jas en dunne gevechtshandschoenen. Ook droeg hij een bril. Het was geen gezicht dat hij herkende, maar dat zei niets. Hij wist precies wie de man was en waarom hij hier was.

Hij hoorde een fluiten en een klakkend geluid toen de hondengeleider tegen ze sprak en ze hem loslieten. Hij bewoog zich niet. Hij had zijn laatste reserves verbruikt.

‘Maak er een eind aan,’ zei hij.

Er verscheen een flauwe glimlach op de lippen van de man met de bril en verdween toen weer.

‘Dadelijk. Je weet wat we eerst willen.’

‘Loop naar de hel.’

De man met de bril keek hem even aan, haalde toen zijn schouder op en knikte naar een van de andere mannen. Naar de geluiden te oordelen waren ze minstens met zijn drieën. Er verscheen een andere, langere man in zijn blikveld, met een mobiele telefoon in zijn hand. Hij ging op zijn hurken zitten en hield het scherm zó dat hij het kon zien. Aanvankelijk kon hij niet onderscheiden wat er op het scherm te zien was en toen realiseerde hij zich dat het een video-opname toonde. Een close-up van blonde haren. De camera zoomde enigszins uit en een hand schoof de haren opzij en liet een gezicht zien.

Zijn adem stakte in zijn keel. Nika.

Haar ogen waren gesloten en er glinsterden tranen op haar wangen. De camera zoomde weer in en toonde de loop van een wapen tegen haar slaap.

De man met de bril ging naast hem op zijn hurken zitten, keek naar het scherm en toen vragend naar hem.

Hij vervloekte hen luidkeels, probeerde overeind te komen, maar de langere man hield hem moeiteloos tegen door zijn schoenzool op zijn borst te zetten toen hij op probeerde te staan. Hij riep nog wat. En toen vertelde hij het. Hij vertelde hun alles. Niet omdat hij dacht dat het hem zou kunnen redden, maar omdat het Nika misschien zou kunnen redden.

De man met de bril luisterde en knikte.

‘Bedankt.’

‘Laat haar nu gaan. Ze weet niets...’

De man met de bril stak zijn hand uit en de andere gaf hem de mobiele telefoon.

‘Ortega?’

De blikkerige stem van de man die het wapen op Nika richtte klonk uit de speaker van de mobiele telefoon.

‘Ja.’

‘Je kunt haar nu doden.’

Hij gilte het uit toen hij twee schoten snel achter elkaar hoorde. Hij verzette zich tegen de schoen op zijn borst tot hij de loop van het wapen voor zijn ogen zag.

En toen was er een uitbarsting van licht en daarna niets.

EEN MAAND LATER

Woensdag 6 januari

1

SUNNYVALE, CALIFORNIË

Mijn ogen gingen open en heel even dacht ik dat ik nog steeds rende.

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en nam mijn omgeving in me op: hotelbed, jaloezieën open, licht van een heldere blauwe hemel dat de kamer in stroomde. Het duurde even voordat ik me realiseerde dat de illusie van rennen werd veroorzaakt door het feit dat ik nog nahijgde van mijn droom.

Ik ging rechtop zitten. De temperatuur in de hotelkamer was haarfijn geregeld, maar ik rilde toen het dekbed van me af gleed en mijn bezwete bovenlijf aan de lucht werd blootgesteld. Ik ademde enkele keren diep in door mijn neus en dwong mijn hartslag te dalen tot een medisch goedgekeurd niveau.

Toen ik mijn ademhaling en hartslag eenmaal had geregeld, gaf ik mezelf een diagnostische klap tegen mijn hoofd. Wauw. Ik had al een hele tijd niet meer zo gedroomd. Niet sinds de onmiddellijke nasleep in Los Angeles. Ik vroeg me af of nabijheid meespeelde. Ik was sindsdien niet meer zo dicht bij L.A. geweest en hoewel ik het de laatste tijd te druk had gehad om eraan te denken, was het alsof mijn onderbewustzijn dat namens mij had gedaan.

Mijn werk is mensen zoeken die niet gevonden willen worden. Meestal werk ik in dienst van derden, maar voor dat geval had ik een uitzondering gemaakt. Een seriemoordenaar die door de me-

dia 'de samaritaan' was gedoopt had in L.A. eenzame vrouwelijke automobilisten ontvoerd en vermoord. Een paar details van het onderzoek die naar de media waren gelekt hadden me doen denken aan Dean Crozier, met wie ik jaren geleden had samengewerkt. We maakten toen deel uit van een uiterst doeltreffende, uiterst geheime militaire inlichtingendienst die volop werk had voor onze respectieve talenten. Ik had er veel belang bij gehad ver uit de buurt van onze wederzijdse voormalige werkgevers te blijven en het was dan ook geen gemakkelijk besluit geweest om mijn diensten aan te bieden aan de LAPD. Maar het was uiteindelijk de enig mogelijke beslissing geweest. Mijn angst was op beide punten bewaarheid: Dean Crozier was de samaritaan en ik was niet de enige die het verband had gelegd.

Ik herinnerde me de man met de bril. De kille blik in zijn ogen terwijl hij het wapen richtte. Een onbekend gezicht, maar hij wist wie ik was.

Misschien is de situatie veranderd, had hij gezegd.

Maar ik had me uit de situatie gered en sindsdien was het rustig gebleven. Zij het dat ik ergens nog steeds wachtte tot het onvermijdelijke zou gebeuren.

Er klonk een zachte koekoeksroep op het ritme van het trillen van mijn mobiele telefoon en het werd steeds luider. Mijn wekker. Ik rolde me om en zette hem af.

Ik douchte, schoor me en kleepte me aan voor mijn afspraak. Een antracietgrijs dubbelrijs Brooks Brothers-pak en een lichtblauw popeline overhemd. Ik pakte mijn laptop in en liet de kamer achter zoals ik hem had aangetroffen. Ik nam de trap naar de begane grond, griste een bagel van het ontbijtbuffet en checkte uit.

Buiten op straat leek de lucht nog blauwer. Een koele dag voor Californië, maar ik ben niet het type dat klaagt als de thermometer in januari tien graden aangeeft. De frisse lucht stilde de zeurende hoofdpijn die de droom had achtergelaten en ik hoopte dat de beelden die me nog steeds voor ogen kwamen tegelijkker-

tijd zouden verbleken. Er stond een rij van drie taxi's voor het hotel en ik stapte in de voorste. Ik zei tegen de chauffeur dat ik naar Moonola House wilde. Nog voordat ik hem het adres had kunnen geven, knikte hij slechts en reed weg. Ik vermoedde dat taxichauffeurs in Silicon Valley het gewend waren dat de meeste ritten van hotels naar een of ander hightechbedrijf leidden.

Ik klapte mijn laptop open en wierp nog eens een blik op enkele van de documenten die ik had gedownload over de onderneming waarheen ik op weg was. Het leek een simpele klus, maar dat lijken ze in het begin allemaal. Ik had tijd om een paar artikelen over Moonola in hightechbladen te lezen en een in *The New York Times* voordat we de wijk bereikten die mijn bestemming was.

De omgeving zag eruit als een duur opgezette campus uit twintig jaar in de toekomst. Veel goed onderhouden gazons en bladerrijke bomen. De gebouwen waren allemaal weidse constructies van een of twee verdiepingen met rookglas en stalen exterieurs, veelal met smaakvolle sculpturen of waterpartijen. Bijna niet één ervan was voorzien van zoiets burgerlijks als een huisnummer of een bord met de naam van het bedrijf. In plaats daarvan zag ik een heleboel logo's, artistieke monogrammen en zo. De chauffeur wees naar een paar bekende namen zoals Yahoo! en Google toen we hun buitenposten passeerden. Ik was blij dat hij de weg kende, want zelf zou ik moeite hebben gehad de weg in die doolhof van hiërogliefen te vinden. Mijn werk vereist dat ik goed ben in het vinden van dingen, maar ik heb mijn beperkingen.

Voorbeeldje: de onderneming die ik zocht heette Moonola. Ook dit gebouw was een zich naar alle kanten uitstrekkend blok van glas en staal, dat zich van de andere onderscheidde door een cartoon van een glimlachende koe. Ik verspilde enkele seconden aan een poging om het verband te ontdekken tussen het logo en de naam voordat ik me realiseerde dat ik er waarschijnlijk langer over nadacht dan het marketingteam had gedaan.

'Is dit het?' vroeg ik toen de chauffeur stopte aan het eind van

een pad van zwarte tegels dat naar de ingang van het gebouw leidde.

‘Mmm-hmm,’ antwoordde hij bevestigend terwijl hij de kilometerstand checkte en het tarief noemde.

‘U ziet er niet uit alsof u hier thuishoort,’ zei hij terwijl ik hem betaalde.

‘Te oud?’ vroeg ik, vermoedend dat de gemiddelde leeftijd van een softwaregoeroe waarschijnlijk rond de tweeëntwintig was.

‘Te opgedoft.’

Ik keek naar mijn pak. Zelfs gezien mijn natuurlijke geneigdheid om geen stropdas te dragen had hij waarschijnlijk gelijk.

Ik liep het pad af en zag dat de beveiligingscamera’s me onafgebroken volgden. De ingang was een dubbele glazen deur met het koemotief in mat wit op de panelen. Het was een verwelkomende afbeelding om op de voordeur te zetten, zij het dat het effect enigszins werd bedorven door de camera’s en het bord dat waarschuwde dat alle bezoekers ingecheckt moesten worden, dat iedereen zijn pasje moest laten controleren en NIET PICKNICKEN. Er was een intercom. Ik drukte op de zoemer en een vrouwenstem antwoordde onmiddellijk.

‘Moonola, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Ik noemde mijn naam en zei dat ik een afspraak had met John Stafford, en ze liet me binnen. Ik betrad een kleine lobby met een trap naar de eerste verdieping. De treden waren bekleed en het rook er vaag naar nieuwheid. Als verse herinneringen aan gezaagd hout en verse verf. Boven aan de trap was een tweede gesloten deur, hoewel deze was voorzien van een raam naar de receptie waardoorheen de receptioniste me kon zien. Ze wuifde naar me en ik hoorde een klik toen ze de deur op afstand opende. Ook de receptie was een klein, laag vertrek zonder ramen. De receptioniste was een blondine van midden twintig, gekleed in een zwarte blouse. Ze zat achter een hoge balie.

Ze glimlachte hartelijk, maar voordat ik iets kon zeggen hoorde ik rechts van me een abrupte stem.

‘Carter Blake?’

Ik draaide me om en zag een andere deur die verder het gebouw in leidde. Een kleine man in spijkerbroek en een Led Zeppelin-T-shirt. Hij had een koord om zijn nek met een wit kaartje, waarvan ik aannam dat het een pasje was, maar het hing achterstevoren. Hij had donkere haren, een bril en zo’n kwastje haar onder zijn onderlip.

‘Dat ben ik,’ zei ik. ‘U werkt voor meneer Stafford?’

John Stafford was de naam die me genoemd was. Het had geen belletje bij me doen rinkelen toen ik hem de avond tevoren had gehoord, maar wat googelen had opgeleverd dat hij een rijzende ster was in de softwarewereld. Geen Mark Zuckerberg of zo, in elk geval nog niet, maar het soort man dat volgend jaar waarschijnlijk op het omslag van *Wired* zou staan en het jaar daarna op dat van *Forbes*.

De man met het kwastje zuchtte, alsof hij het gewend was dat hij werd afgerekend op zijn samenwerking met Stafford, maar zich er nog steeds aan ergerde. ‘Ik ben Greg. John is beneden. Kom mee.’

Hij had zich al omgedraaid om door de deur terug te gaan toen de receptioniste zich meldde. ‘Hij moet een bezoekerspas hebben.’

‘Heb je hem nog geen pasje gegeven?’

‘Ik was niet...’

‘Geef me een pasje, Hayley.’

Ik wisselde een korte, veelzeggende blik met Hayley terwijl ze me wees waar ik een formulier moest ondertekenen en ze gaf me een rood pasje zo groot als een creditcard, in een houder en aan een koord. Ik pakte het aan en bedankte haar. ‘Veiligheid voor alles,’ zei ik.

Greg snoof. ‘Ja hoor. Daar hebben we veel aan gehad.’

Ik volgde hem door de deur en we liepen door een gang, door een tweede veiligheidsdeur en een trap af. De binnenhuisarchitecten hadden blijkbaar opdracht gekregen zich tot de publieke

ruimtes te beperken. Naarmate we dieper doordrongen in het gebouw werd het steeds functioneler: geen tapijt, muren van B2-blokken, tl-buizen. Het deed beneden meer denken aan een bunker. Wat het in zekere zin ook was, nam ik aan.

We passeerden een reeks deuren en ik hoorde een vaag dreunen, als van de machines op een cruiseschip. Greg zag mijn blik en knikte naar een van de deuren.

‘Het is niet helemaal van ons. We bieden onderdak aan een stuk of tien andere bedrijven.’

‘Hebben die allemaal een eigen ruimte?’

‘De grote wel.’

We passeerden opnieuw een veiligheidsdeur, als ik goed geteld had de vijfde keer dat we met ons pasje moesten zwaaien, en kwamen in een ruimte niet veel groter dan een telefoonsel. Greg wachtte tot de deur die we hadden gebruikt dichtviel en klikte.

‘Je kunt je volgende deur niet openen voordat de eerste in het slot valt. Dit is het strengst beveiligde gebied. In de volgende ruimte staan alleen maar Moonola-servers.’

‘Heb je enig idee waar hij naartoe kan zijn gegaan?’ vroeg ik om de tijd te doden.

Hij leek niet onder de indruk. ‘Is dat niet waarvoor jij hier bent?’

Ik gaf geen antwoord. In het laatste paneel ging een groen lampje aan en Greg zwaaide met zijn pasje.

We betraden de serverruimte van Moonola. Het was moeilijk de afmetingen van de ruimte in te schatten, want overal waar je keek stonden afgesloten kooien zo hoog als grote koelkasten. In al die kooien stonden de servers. Het dreunen was hier veel luider, zo luid dat ik niet verstond wat Greg zei. Ik gokte erop dat het iets geringschattends of onbelangrijks was. Het was hier aanzienlijk warmer, ondanks de grote airco-roosters in het plafond die erop los bliezen en bijdroegen aan de herrie. Ik trok mijn jasje uit en hing het over mijn arm terwijl ik Greg volgde.

We sloegen een paar hoeken om en drongen dieper door in het

hart van de doolhof. Ik dacht onwillekeurig dat het een beetje anachronistisch aandeed, al die stalen kasten die er in het geheim op los zoemden achter de dunne, glimmende gadgets die we tegenwoordig zo vanzelfsprekend vinden. Even later arriveerden we op wat naar ik aannam onze plaats van bestemming was.

Een man stond, met zijn rug naar ons toe en gekleed in een halflange kakibroek en een tennishirt, voor een geopende serverkast. Hij rammelde op het toetsenbord van een soort bovenmaatse laptop die uit het vak van de servertoren vlak boven heuphoogte gegleden leek te zijn. Greg riep iets, maar zijn stem ging verloren in het lawaai. Hij stak zijn hand uit en tikte de man op zijn schouder, maar deze negeerde het en rammelde door op het toetsenbord. Tien seconden later drukte hij op enter, klapte het deksel van de laptop dicht en schoof hem weer op zijn plek. Hij zwaaide de getraliede deur weer op zijn plaats voor de toren, deed hem op slot en stopte de sleutel in zijn zak. Pas toen draaide hij zich naar ons om.

Ik herkende hem van de foto's die ik op de website had gezien en bij veel van de artikelen over het bedrijf die ik had gelezen. Met dit verschil dat hij op al die foto's een brede grijns had getoond die net niet aanmatigend was. Nu grijnsde hij niet. De zelfverzekerde blauwe ogen waren na de grijns het eerste wat je opviel op die foto's, maar vandaag waren ze het eerste. Zij het dat ze vandaag anders leken... gekwetst, maar doelgericht. Zijn dichte, donkere wenkbrauwen waren samengetrokken boven die ogen. Zijn gladgeschoren hoofd glom in de tl-verlichting toen hij naar me toe kwam en zijn hand uitstak. Ik schudde hem.

'John Stafford.'

'Carter Blake,' antwoordde ik. 'Wat moet ik voor je doen?'

Hij antwoordde zonder aarzelen.

'Ik wil de ballen van die klootzak. Op mijn bureau.'